

Sygn. akt IX **Ka 457/20**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Beata Wehner**

Sędziowie: **SO Iwona Konopka (spr.)**

SO Anna Szymacha – Zwolińska

Protokolant: Gabriela Zych

Przy udziale Prokuratora Michała Makowskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2020r.

sprawy **S. M. oskarżonego z art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 11 grudnia 2019 r., sygnatura akt V K 2152/19

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. S. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, obciążając wydatkami w nim poniesionymi Skarb Państwa.

Beata Wehner Iwona Konopka Anna Szymacha – Zwolińska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 457/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 11 grudnia 2019 r., sygn. VK 2152/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Apelacja Prokuratora: - obraza prawa materialnego, tj. niezastosowanie art. 65 § 1 k.w. co do czynu z punktu 2 (częściowo zasadny), -obraza przepisów prawa materialnego, tj. niezastosowanie art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. co do czynu z punktu 3 (niezasadny); Apelacja obrońcy: - naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 k.k. i art. 86 k.k.(niezasadny), - błąd w ustaleniach faktycznych (niezasadny), - naruszenie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (niezasadny).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż w przekonaniu Sądu Okręgowego, rozpoznając przedmiotową sprawę Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie w sposób prawidłowy i kompleksowy, a wszystkie okoliczności sprawy z punktu widzenia odpowiedzialności karno – prawnej oskarżonego zostały dostatecznie wyjaśnione. Po dokonaniu wnikliwej analizy akt niniejszego postępowania Sąd odwoławczy nie ma wątpliwości, iż rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest co do zasady trafne, a podnoszona przez skarżących argumentacja stanowi niczym nie popartą polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu meriti, opartą na subiektywnym postrzeganiu zdarzenia przez skarżących.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił poczynione ustalenia przez Sąd Rejonowy odnośnie przebiegu inkryminowanych zdarzeń oraz popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów. W opinii Sądu odwoławczego przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy nie doszło do wskazywanych przez oskarżyciela publicznego naruszeń, które mogły skutkować zmianą lub uchYLENIEM zaskarżonego wyroku w postulowanym zakresie. Przynajmniej przy orzekaniu Sąd Rejonowy nie wykroczył poza granice wytyczone treścią art. 7 k.p.k, co doprowadziło do ustalenia stanu faktycznego co do zasady prawidłowego w zakresie każdego z przypisanych czynów, odpowiadającego prawdzie materialnej. W niniejszej sprawie postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w niewadliwy

i kompleksowy sposób, zaś dokonana ocena dowodów nie nosi co do zasady cech dowolności. Respektując zasadę obiektywizmu Sąd Rejonowy uwzględnił przy wyrokowaniu tak okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, jak na jego niekorzyść, zaś orzeczenie zostało oparte na całokształcie okoliczności ujawnionych na rozprawie.

Odnosząc się do argumentacji zawartej w apelacji Prokuratora odnoszącej się do czynu z punktu 2 należało stwierdzić, iż jest ona co do zasady słuszna, jednak w realiach sprawy bezprzedmiotowa. Zaznaczenia w tym miejscu wymaga, że Sąd odwoławczy w pełni podzielił stanowisko Sądu Rejonowego odnoszące się do poglądu doktryny w zakresie czynu z art. 275 § 1 k.k. Sąd Okręgowy bowiem przyłączył się do zaprezentowanego przez Sąd orzekający stanowiska, iż czyn z art. 275 § 1 k.k. może zostać popełniony włącznie w odniesieniu do dokumentów, które nie utraciły ważności. W realiach tej sprawy nie ulegało natomiast wątpliwości, iż dokument w postaci zezwolenia na przekroczenie granicy w ramach małego ruchu granicznego nr MAG (...) wydany na dane I. T. stracił ważność w dniu 25.02.2018 r. Nie ulegało również wątpliwości, iż oskarżony w dniu 24.12.2018 r., kiedy został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji posłużył się powyższym dokumentem celem stwierdzenia jego tożsamości. Właściwe dane oskarżonego zostały ustalone dopiero po dokonaniu czynności jego przeszukania, kiedy to ujawniono świadectwo zwolnienia oskarżonego z AŚ W. – S. wystawione na dane oskarżonego. Zważywszy na fakt, iż oskarżony

posłużył się w dniu 24.12.2018 r. w obecności funkcjonariuszy policji dokumentem, który w istocie stracił ważność prowadziło do słusznego wniosku, iż swoim zachowaniem oskarżony nie wyczerpał znamion art. 275 § 1 k.k., który to czyn został mu zarzucony w punkcie 2. Rację ma przy tym Prokurator podnosząc, iż oskarżony jednocześnie swoim zachowaniem wyczerpał znamiona art. 65 § 1 k.w., gdyż oskarżony niewątpliwie umyślnie wprowadził w błąd organ państwowy uprawniony do legitymowania co do własnej tożsamości. Jak zaznaczono jednak powyżej, w realiach tej sprawy wywiedziona w tym zakresie apelacja jest bezprzedmiotowa, a to z racji brzmienia art. 10 k.w. Sąd odwoławczy uznał, że nic nie stało i do tej chwili nie stoi na przeszkodzie – z uwagi na fakt, iż wykroczenie z art. 65 § 1 k.w. nie przedawniło się – aby wobec oskarżonego został skierowany wniosek o ukaranie w tym zakresie. W ocenie Sądu odwoławczego nie było zatem podstaw do uchylenia wyroku w zakresie czynu z punktu 2.

W odniesieniu zaś do zarzutu dotyczącego czynu z punktu 3 należało stwierdzić, iż nie był on zasadny. Jak wskazano powyżej Sąd Rejonowy słusznie uznał, że czyn z art. 275 § 1 k.k. może być popełniony wyłącznie wówczas gdy dotyczy dokumentów ważnych w momencie popełnienia czynu. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd orzekający słusznie z opisu czynu zarzucanego w punkcie 3 wyeliminował z kwalifikacji prawnej art. 275 § 1 k.k. i stosowane sformułowanie z opisu czynu przypisanego. W ocenie Sądu odwoławczego nie miał racji Prokurator, iż w takim wypadku, tj. zaboru dokumentu stwierdzającego

tożsamość, który ważność utracił, mamy do czynienia z usiłowaniem nieudolnym. Już z samej bowiem definicji usiłowania nieudolnego zawartej w treści art. 13 § 2 k.k. wynika, że z taką formą mamy do czynienia w sytuacji gdy sprawca nie uświadamia sobie, że dokonanie czynu jest niemożliwe ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia czynu lub ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego. W realiach tej sprawy niewątpliwie dokument stwierdzający tożsamość znajdował się wśród przedmiotów zabranych pokrzywdzonemu. Dopiero potem okazało się, że dokument ten stracił ważność, o czym w momencie legitymowania oskarżony wiedział i miał tego świadomość z uwagi na upływ czasu, jaki minął pomiędzy zaborem a zatrzymaniem oskarżonego i czynnością legitymowania. W tym miejscu należy powołać się wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.11.1976 r. (I KR 196/76, OSNKW, 1977, nr 6, poz. 61), z którego wynika, że nie można mówić o usiłowaniu nieudolnym wówczas, gdy w momencie wszczęcia działania sprawcy dokonanie przestępstwa było obiektywnie możliwe, a dopiero potem – w wyniku włączenia się niesprzyjających okoliczności - realizacja zamiaru sprawcy okazała się niemożliwa ze względu na brak przedmiotu nadającego się do dokonania przestępstwa lub ze względu na to, że okazało się, iż sprawca użył środka nie nadającego się do wywołania zamierzonego skutku – w takim wypadku usiłowanie jest „udolne”, a jedynie z przyczyn obiektywnych nie udało się zrealizować swojego zamiaru. W realiach tej sprawy czyn został dokonany, bowiem portfel z

zawartością został pokrzywdzonemu zabrany w wyniku dokonanego przez oskarżonego rozboju. W istocie w portfelu znajdował się dokument tożsamości, który stracił ważność, pieniądze oraz pamiątki w postaci zdjęć. Nie sposób zatem twierdzić, iż dokonany zabór dokumentu należy rozpatrywać jako usiłowanie nieudolne z uwagi li tylko na fakt, że dokument ten nie był ważny w momencie zaboru.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zarzuty podniesione w apelacji przez Prokuratora nie zasługiwały na uwzględnienie.

W odniesieniu do apelacji wywiedzionej przez obrońcę należało stwierdzić, iż stanowi ona wyłącznie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Podnosząc zarzut opisany w punkcie 1 obrońca w istocie kwestionował wymiar orzeczonych wobec oskarżonego kar tak jednostkowych za czyny przypisane w punktach I i III, jak też wymiar kary łącznej. Zaznaczenia wymaga, że z rażąco niewspółmierną karą mamy do czynienia tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury,

iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (np. wyrok SN z dnia 2.02.1995r., II KRN 198/94, OSNKW 1995/5-6). Analiza treści tego zarzutu apelacji jednoznacznie wskazuje, iż skarżący kwestionuje wysokość orzeczonej wobec oskarżonego kary 3 lat pozbawienia wolności w odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie I i kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn przypisany w punkcie III. Odnosząc się do wymiaru kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego, należało stwierdzić, że Sąd Rejonowy dokonał oceny popełnionych przez tego oskarżonego czynów w perspektywie dyrektyw wymiaru kary z art. 53 k.k., w sposób wnikliwy i, w ocenie Sądu Okręgowego, poprawny, przeanalizował wszystkie okoliczności łagodzące, jak jego uprzednią niekaralność, a także obciążające: stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynu a także udział i motywację oskarżonego. Sąd orzekający słusznie wskazał na wysoki stopień szkodliwości obydwu czynów, których dopuścił się oskarżony, w szczególności miał na uwadze okoliczność, iż oskarżony dopuścił się czynów w wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, używał przemocy wobec osób przypadkowych, eskalując przemoc w przypadku stawiania oporu. Biorąc pod uwagę powyższe oraz fakt zaboru mienia pokrzywdzonym nie sposób uznać, że fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego przemawia za wymierzeniem kar łagodniejszych. Wszak zachowanie zgodnie

z prawem stanowi normę. Podkreślenia wymaga, że Sąd Rejonowy wziął wskazaną okoliczność pod uwagę, co wyraźnie zaznaczył w pisemnych motywach wyroku. Wskazać należy, że wymiar kary w odniesieniu do czynów popełnionych przez oskarżonego nie może mieć charakteru symbolicznego i powinien odpowiadać dyrektywom prewencji ogólnej oraz szczególnej, jak celom zapobiegawczym i wychowawczym. Kara zawsze stanowi dolegliwość, nie można jednak uznać, że wymierzone przez Sąd Rejonowy kary jednostkowe są znacząco dotkliwe. Fakt, iż oskarżony dokonał czynów zabronionych umyślnie dzień po dniu wskazuje bowiem na jego głęboką demoralizację i lekceważenie norm porządku prawnego. Uprzednia niekaralność oskarżonego, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, stanowiła okoliczność łagodzącą, która wpłynęła na wymierzenie kar jednostkowych w dolnych granicach zagrożenia. Wobec powyższego wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych w żadnej mierze nie można uznać za nadmiernie surowych. Kary wymierzone za czyny, jakich dopuścił się oskarżony powinny być adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów. Kary wymierzone oskarżonemu spełniają swoje cele, są sprawiedliwe i wyważone. W ocenie Sądu odwoławczego wymierzone kary spełniają cele prewencji indywidualnej i generalnej i nie można ich uznać za rażąco surowe i przynoszące oskarżonemu nadmierną dolegliwość, a tym samym niewspółmierne. Mając na uwadze powyższe, zdaniem Sądu Okręgowego

całokształt okoliczności, w tym charakter popełnionych przez oskarżonego przestępstw, jego roli w inicjacji poszczególnych czynności sprawczych potwierdza przekonanie, że orzeczone wobec tego oskarżonego kara łączna jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów, nie przekracza stopnia winy oraz w sposób właściwy uwzględnia ustawowe cele kary, którą należy uznać za wewnętrznie sprawiedliwą, a także sprawiedliwą w odczuciu społecznym. Wymierzona kara łączna nie przekracza granic art. 86 § 1 k.k. i jej wymiar uwzględnia charakter dóbr naruszonych przez oskarżonego, jak również zbieżność czasową popełnienia czynów. W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy, słusznie przy połączeniu kar jednostkowych zastosował zasadę asperacji zbliżoną do absorpcji i wymierzył karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Odnosząc się do zarzutu z punktu 2 apelacji obrońcy należało stwierdzić, iż Sąd Rejonowy nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych określając wysokość naprawienia szkody na kwotę 1650 zł i 528 zł i zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w takiej wysokości na rzecz każdego z pokrzywdzonych. Zaznaczenia wymaga, że wysokość szkody została ustalona w oparciu o zeznania każdego z pokrzywdzonych, które należało uznać za wiarygodne, czemu Sąd Rejonowy dał wyraz w pisemnych motywach wyroku. Sąd odwoławczy w pełni podzielił wskazane ustalenia uznając je za w pełni prawidłowe. Jak słusznie zaznaczył to Sąd Rejonowy pokrzywdzony I. P. w sposób przekonujący podał, skąd posiadał w dniu zdarzenia kwotę 1500 zł, która została mu skradziona

– otrzymał w tym dniu wynagrodzenie za pracę, która została pomniejszona o dokonane przez niego zakupy. Jednocześnie pokrzywdzony jednoznacznie sprecyzował, jaki był koszt zakupu skradzionej wraz z pieniędzmi kurtki, która to kwota została uwzględniona w orzeczoną przez Sąd Rejonowy obowiązku naprawienia szkody. Nie ulegało przy tym wątpliwości, jaka kwota została skradziona drugiemu z pokrzywdzonych – I. T.. Konsekwentnie bowiem wskazywał, jaka ilość pieniędzy i w jakiej walucie znajdowała się w jego portfelu w momencie kradzieży i taka kwota została orzeczona przez Sąd Rejonowy jako obowiązek naprawienia szkody.

Na uwzględnienie nie zasługiwał także zarzut obrońcy zawarty w punkcie 3. Słusznie Sąd Rejonowy uznał, że brak było podstaw do zasądzenia kwoty z tytułu obrony urzędu z uwzględnieniem jej wielokrotności, jako że sprawa nie wymagała nadzwyczajnego nakładu pracy ze strony obrońcy. Sprawa nie była skomplikowana w swej materii, a sam fakt, iż oskarżony był cudzoziemcem, podobnie jak pokrzywdzeni, co do których należało podejmować czynności związane z koniecznością ich bezpośredniego przesłuchania nie uzasadniał podwyższenia wynagrodzenia za obronę z urzędu. Zważyć przy tym należało, że czynności podejmowane przez obrońcę nie przyczyniły się w znaczący sposób do wyjaśnienia sprawy, gdyż w istocie materiał dowodowy został w pełni zebrany na etapie postępowania przygotowawczego. Dodatkowo sam fakt odroczenia wydania wyroku przez Sąd Rejonowy, w ocenie

Sądu odwoławczego, nie przesądza o zawłości sprawa (nawet jeżeli z taką argumentacją odroczone wydanie wyroku) i tym samym nie uzasadnia przyznania podwyższonego wynagrodzenia z tytułu obrony z urzędu. Mając na względzie wszystkie wskazane okoliczności Sąd Okręgowy, podzielając w całości argumentację przedstawioną przez Sąd I instancji, nie znalazł podstaw do uwzględnienia żadnej z apelacji i utrzymał wyrok w mocy.		
Wniosek		
Apelacja prokuratora: - o uchylenie wyroku w zakresie punktu 2 (niezasadny), - o zmianę wyroku w zakresie czynu z punktu 3 (niezasadny); Apelacja obrońcy: - o zmianę wyroku poprzez złagodzenie wymiaru kar jednostkowych, poprzez złagodzenie wymiaru kary łącznej, po przez uchylenie orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody oraz poprzez zmianę wysokości kwoty za obronę z urzędu (niezasadny).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Biorąc pod uwagę argumentację zawartą w punkcie 3 formularza uzasadnienia, należało uznać wnioski zawarte tak w apelacji obrońcy, jak też i Prokuratora za niezasadne.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Punkt I- VIII	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
W ocenie Sądu odwoławczego, wywiedzione w niniejszej sprawie apelacje były niezasadne, zaś orzeczenie Sądu Rejonowego należało uznać za trafne. Szczegółowe odniesienie do przyczyn utrzymania wyroku w mocy zostało zawarte w punkcie 3 formularza uzasadnienia. Sąd odwoławczy nie stwierdził przy tym z urzędu istnienia podstaw do uchylenia, bądź zmiany wyroku poza zakresem zaskarżenia (tj. istnienia przesłanek wskazanych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.).	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

Punkt VII, VIII	Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 3 i 17 ust.1 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził na rzecz obrońcy kwotę 420 zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej. Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do podwyższenia kwoty wynagrodzenia dla obrońcy, uznając nie zachodzą przesłanki wskazane w § 4 ust. 2 pkt 1-4 wskazanego Rozporządzenia. Nie można bowiem stwierdzić, iż nakład pracy obrońcy w niniejszej sprawie był ponadnormatywny, biorąc pod uwagę charakter sprawy, jej stopień zawilości, stopień skomplikowania, czy obszerność. Sam fakt trudności związanych z nawiązaniem kontaktu z oskarżonym i podejmowanie starań przez obrońcę, aby taki kontakt zaistniał nie uzasadnia, w ocenie Sądu odwoławczego ustalenia wyższej opłaty tytułem obrony z urzędu, zgodnie z § 4 ust. 2 wskazanego Rozporządzenia. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., Sąd odwoławczy uwzględniając zasadę słuszności zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Punkt I, III, IV, V, VI wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia

ustalenie, którego dotyczy apelacja	11 grudnia 2019 r., sygn. akt V K 2152/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkt II i III wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 11 grudnia 2019 r., sygn. akt V K 2152/19	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść #na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana